Flygskrift utgiven av
Kompass-gruppen,
svenska sympatisörer till

Internationalistiska
Kommunistiska
Tendensen

Nr 3, Vår 2025

KOMPASS

leftcom.org/sv kompassgruppen@gmail.com

Sverige och NATO-anslutningen: Kamp mot upprustningen!

När Ryssland invaderade Ukraina förändrades världsläget dramatiskt. Det visade på att den ekonomiska krisen nu var så djup att de imperialistiska makterna tvingades att konfrontera varandra på en historisk skala och att världen återigen hotades av ett generellt imperialistiskt krig. I denna nya historiska situation tvingades den svenska borgerligheten att tänka över sina imperialistiska allianser.

Sverige hade historiskt varit neutralt under två världskrig och senare officiellt alliansfritt men efter andra världskrigets slut i verkligheten helt uppknutet till västblocket med ett omfattande underrättelseutbyte med USA och NATO. Under 1960-talets slut utmärkte sig Sverige med en mer kritisk hållning till USA genom kritik av kriget i Vietnam och med olika nedrustnings-initiativ. Men genom detta kunde Sverige uppfylla en viktig roll för NATO och västblocket som en trojansk häst i förhållande till alliansfria stater och före detta kolonier i tredje världen. Efter östblockets kollaps skedde ett långsamt formellt närmande till NATO genom t.ex. ”Partnerskap för fred” (PFF) från 1994 och Enhanced Opportunity Program (EOP) 2014 och genom gemensamma militära operationer med NATO i t.ex. Kosovo, Afghanistan och Libyen.

Efter Rysslands invasion av Ukraina

Efter Rysslands invasion av Ukraina fick den Svenska borgerligheten kalla fötter. De avtal och överenskommelser som redan fanns räckte inte längre, man ville ha den bindande förpliktelse om militärt bistånd i händelse av krig som NATO`s paragraf 5 ger och man ansökte om medlemskap och 7 Mars 2024 blev man medlem av NATO. I Augusti 2024 började DCA-avtalet med USA att gälla. Detta avtal knöt Sverige ännu närmare till USA och gav USA:s militär tillträde till 17 Svenska militära baser.

I takt med dr ökande imperialistiska spänningarna har också den militära rustningen i Sverige ökat markant. 170 miljarder extra har anslagits till försvaret. Regeringen och oppositionen övertrumfar varandra i nya rustnings-förslag. På *Folk och Försvars* möte 2024 föreslog den före detta socialdemokratiska försvarsministern Peter Hultqvist att en tredje U-båt skulle beställas från SAAB och på Folk och Försvars möte 2025 föreslog den före detta socialdemokratiska statsministern Magdalena Andersson att ett fjärde radarspanings-flygplan, *GlobalEye* skulle beställas.

Krigshetsen antar fullständigt hysteriska dimensioner. På Folk och Försvars årliga möten försöker de politiska och militära ledarna förbereda befolkningen på det kommande kriget. Dåvarande ÖB Micael Bydèn förklarade 2024 att alla svenska invånare nu bör göra sig redo för krig. Civilförsvarsministern Carl-Oskar Bohlin menade att på individnivå måste alla mentalt förbereda sig för att det kan bli krig i Sverige. 2025 sa statsminister Ulf Kristersson att "Sverige inte är i krig men heller inte i fred".

Man har också delat ut en folder till alla hushåll i Sverige med titeln *”Om krisen eller kriget kommer”* som ytterligare ett sätt att förbereda befolkningen för krig. Där sägs klart och tydligt att alla mellan 16 och 70 år är totalförsvarspliktiga. Detta gäller alla svenska medborgare i Sverige och även dom boende i utlandet. Vidare gäller det alla utländska medborgare boende i Sverige. Som ett led i detta återinfördes redan 2017 allmän värnplikt. Nu med Trump och osäkerheten om USA står med Europa har rustningen fullständigt exploderat och ett rustningspaket på 800 miljarder Euro har beslutats.

Vänstern

Från det idag svaga och nästintill utdöda NATO-motståndets sida ser vi, även förment från vänster, mer eller mindre enbart nationalistiska argument byggt på naiva idéer om ”vår demokrati” och ”nationella självständighet och självbestämmande” och/eller präglat av en enögd ”anti-imperialism” där USA, och bara USA, är allt onts ursprung och den enda imperialistiska kraften i världen. I deras värld är imperialismen en ideologi, en politik anammad av särskilt rovgiriga länder. En följd av denna logik blir att de länder som ”står utanför imperialismen”, exempelvis Chaves Venezuela och Kuba, ses som progressiva eller rent av ”socialistiska”. I de mer absurda uttolkningarna ses även Ryssland och Kina som ”anti-imperialistiska krafter”. Men det är kapitalismen själv som är imperialistisk, och alla nationer är indragna.

fortsättning nästa sida

Säkerhetskonferensen i München: Det värsta väntar än

Vi går fortfarande bara igenom förberedelserna men riktlinjerna är redan utarbetade. Redan innan förhandlingarna om "fred" mellan Ryssland och Ukraina inleddes, var JD Vances ord, som återupprepade hans välvilliga presidents ord, klara och otvetydiga. **Först behöver vi dock klargöra ramarna för allt det som är på väg att ske, både ur den nya imperialistiska maktbalansens synvinkel och gällande det krigsklimat som förvärras samtidigt som man pratar om fred.** Detta ramverk är den strukturella kris som världskapitalismen går igenom; en kris som drar de imperialistiska stormakternas ekonomier mot en allt mer förtryckande krigsekonomi. Detta innebär upprustning, även till priset av att skära ner det lilla som återstår av social välfärd och föra oss närmare en humanitär katastrof utan motstycke, med en förödande risk för en större konflikt.

I München, med EU plus Zelensky, som president för den berörda parten endast närvarande som "åhörare", inledde den amerikanske vice-presidenten omedelbart med hot och ultimatum och påstod att USA inte kommer att spendera en enda dollar mer på att försvara Ukraina. Om man vill fortsätta kriget mot Ryssland, vilket äger rum i Europa och inte i Amerika, så måste Europa tänka över hur man gör detta och höja skatterna för den nödvändiga upprustningen (från 2% till 5% av BNP). Den era då det amerikanska paraplyet för europeiskt försvar (NATO) alltid var öppet är över. Nu är det upp till de 27 länderna på ”den gamla kontinenten” att gräva i sina egna fickor.

Ändå är det mycket tydligt att kriget i Österuropa inte står mellan Ryssland och Ukraina, utan mellan Ryssland och USA. USA fick först det ukrainska folket att betala för krigets konsekvenser, sedan Ryssland självt: man tvingade dem in i ett långt utmattnings-krig genom att beväpna Ukraina. Därefter fick de europeiska länderna betala i form av dyrare energi och andra kostnader, inklusive restriktioner för handel och finansiella transaktioner, eftersom USA eftersträvade sin dubbla målsättning om att ersätta ryska gas- och oljeförsörjningar och att fortsätta att göra Europa beroende av dollarn genom att minska eurons roll. För övrigt kostar en megawatt gas i USA 7 dollar, i Europa 40 dollar, vilket ger enorma vinster för amerikanska företag, trots transportkostnader. Som för att säga: "take it or leave it", annars kommer tullhotet inte bara att vara en avskräckning utan innebär ett hårt straff för dem som inte lyder. Trump tycker att det är bekvämt att ha ett ekonomiskt svagt och politiskt underordnat Europa. Det kommer inte att bjudas in till förhandlingsbordet eftersom Europas säkerhet inte längre är en prioritet för USA. Vid behov kommer de hotande tullarna också att drabba gamla allierade.

När Zelensky väl har dumpats kommer fredsförhandlingarna att kretsa kring principerna för att garantera Putin att uppnå alla de mål som han inte har lyckats uppnå på marken. Krimhalvön är inte längre uppe för diskussion, det är ryskt territorium och kommer att förbli så. Donbass regionen med sina sällsynta jordartsmetaller, som är ett rysktalande territorium, kommer att vara en del av det utvidgade Ryssland. Detta förslag strider till synes mot amerikanska ambitioner om att ha företrädesrätt på dessa fyndigheter men Trump "skjuter först och frågar sedan” för att se vilken effekt det får. Slutligen är Ukrainas inträde i Nato, som var en av or-sakerna till krigsutbrottet, inte längre på dagordningen. Allt som återstår för Ukraina är ”säkerheten” av dess gränser, en process av fysisk och ekonomisk återuppbyggnad, som USA har anslutit sig till, men under förutsättning att en betydande del av investeringarna (med vilket det åsyftas kostnader) kommer att betalas av européerna medan de spekulativa vinsterna (från byggandet) kommer att vara amerikanska. Allt detta är som att strö salt i såren, eftersom det i praktiken kommer att lämna Kiev med en ohållbar sammanlagd skuldsättning.

Om dessa riktlinjer följs skulle Trumps politik rentvå Ryssland från sin roll som "ond angripare", efter att ha återhämtat sig från handels- och finansiella sanktioner (även dessa kommer att ligga på bordet vid "freds"-förhandlingarna) och försvagats militärt till rätt nivå, så pass mycket att man inte längre skulle utgöra ett överhängande hot mot den amerikanska imperialistiska dominansen. Ett svagt Ryssland skulle innebära en försvagning av Moskva-Teheran-Kina-axeln som gav Biden och alla tidigare administrationer, med början med Obamas, så många sömnlösa nätter. I Mellanösterns nyckelområde ser vi samma mönster: Israel agerar som beväpnad polis i Palestina och grannländerna (Libanon, Irak och Syrien), vilket ger USA frihet att fokusera alla sina ansträngningar på Kina och dess imperialistiska ambitioner. I utbyte har Netanyahu blivit belönad med ett uppgivande av "tvåstatslösningen", med löfte om att deportera cirka 2 miljoner palestinier till platser som ännu inte har fastställts. En tufft framtidsperspektiv, men Trump bryr sig inte om detta, väl medveten om att Israel kommer att kunna finna en egen lösning genom våld.

Alla dessa eftergifter till Moskva är inte något "nonsens” eller någonting som är i motsättning till USA:s tidigare politiska linje. I Trumps strategi finns sannolikt utrymme för ett försök att avskilja och/eller försvaga Rysslands relation till Kina. Det är osannolikt att USA helt skulle kunna bryta det band som håller samman den ryska och kinesiska imperialismen, men eftergifterna som beviljats Moskva skulle kunna fungera som en mild bedövning, om än på kort sikt, för att låta Trump fokusera på sin farligaste fiende: Peking. I ett uttalande nyligen uttryckte Trump tydligt sitt ointresse för det kostsamma stödet för Zelensky, med innebörden att lämna honom åt sitt öde. När det gäller Europa måste USA koncentrera sina ekonomiska och finansiella resurser på militär utveckling inom området av största strategiska intresse, och det är den Indo-pacifiska regionen. Men för att detta ska hända behövs ett svagt och lydigt Europa, såväl som en betrodd allierad i

fortsättning nästa sida

Fortsättning "Det värsta väntar än"

Mellanöstern, ett Ryssland som är en motståndare, men en försvagad sådan, och som står i tacksamhetsskuld till USA för de fördelar som avlåtits. Först då kan USA bli fria att fokusera på den verkliga frågan om Taiwan och allt som är förbundet med detta. Dessa förbindelser involverar inte bara Taiwan, som producerar 60% av världens microchips. De är också relaterade till det faktum att Peking planerar att bli världens ledande makt när det gäller handel, högteknologisk produktion och artificiell intelligens för civila och framför allt militära ändamål till 2035, vilket redan är tillräckligt allvarligt för att alarmera den amerikanska imperialismen. Till detta kommer Kinas försök att skapa Sidenvägen som den strukturella ryggraden i dess mycket önskade ekonomisk-produktiva överlägsenhet med en lika exakt deadline till 2035 (dvs. om bara tio år).

Det som är huvudfrågan för de motsatta imperialistiska projekten från världens två största makter, är dominansen av valutamarknaden. Med andra ord, överst på Kinas ambitiösa lista över imperialistiska projekt står kampen mot dollarns nästintill absoluta dominans. Denna dominans tillåter USA, trots sin produktionskris, trots sitt enorma underskott i betalningsbalansen, och med en statsskuld som överstiger 35 miljarder dollar, att suga in en enorm mängd kapital i de federala kassakistorna från hela världen. Systemet är enkelt. Efter 1971, medan Nixons regering deklarerade att dollarn inte kan konverteras till guld, så fortsatte dollarn att vara den allmänna ekvivalenten mellan varor på alla världsmarknader, vilket officiellt skapade en "dollarstandard", dock inte längre baserad på en fast mängd guld. Alla ländersom ville handla var tvungna att göra det i dollar. Om de ville köpa teknologi, gas eller olja var de först tvungna att köpa dollar som Federal Bank inte hade några svårigheter med att trycka som om de vore visitkort. Dessutom gynnade denna dominans också amerikanska statsobligationer vilka fungerade som ytterligare en komponent för att dränera internationellt kapital. Dollarns dominans tillät (och tillåter) till stor del de olika amerikanska administrationerna att överleva, trots skulder och underskott. För att ge ett exempel, så skulle idag 23 delstater i federationen inte ens kunna betala offentligt anställda, om det inte fanns något ekonomiskt ingripande från den federala staten. Det är faktiskt samma toner än och den amerikanska rädslan är att detta gradvis kan förändras med kinesisk inblandning vilket stöds av BRICS-länderna, där Iran nyligen har lagts till.

Således är Trump, eller snarare USA, tvångsmässigt bekymrade över Kina. Här hålls den nya presidentens uttalanden till ett minimum medan den militära mobiliseringen är maximal. Kina är inte Mexiko eller Kanada, än mindre Grönland, som Trump har föreslagit att köpa för en näve dollar. Kina kan inte utpressas genom att hota med sanktioner. För att motverka Pekings mål måste du beväpna dig till tänderna. Samtidigt har Trump satt press på Panamas regering genom att hota om att ockupera kanalen, tvinga dem att dra sig ur Sidenvägs-initiativet och lova att se över kontrakt med kinesiska företag som driver kanalhamnarna. Och konfrontationen mellan de två imperialistiska makterna fortsätter i Sydkinesiska havet och Taiwansundet, där de två imperialistiska makternas militärflottor dagligen konfronterar varandra med "övningar" inför en sammandrabbning som kan vara nära förestående eller skjutas upp, beroende på de två makternas krigiska benägenhet. Detta är deras hållning. Det första amerikanska uppdraget under president Trump ägde rum mellan 10-12 februari då amerikanska flottans fartyg, jagaren Ralph Johnson och spaningsfartyget Bowditch, seglade i det omtvistade området i Taiwan-sundet. Några dagar senare svarade Kina med patruller i samma område och visade att man var redo och förberett för alla scenarion, var som helst, i det omtvistade Syd-kinesiska havet. Pekings militärledning tillkännagav också officiellt att dess marin- och flygvapen genomförde förebyggande patrulloperationer. Denna patrull var relaterad till en västerländsk maktuppvisning där ett franskt hangarfartyg för förstgången seglade i den Indo-pacifiska regionen som en del av en "övning" med USA och Japan. Patrullen var Kinas omedelbara svar. Dessutom, enligt en rapport från Hainan Maritime Safety Administration, hölls vissa övningar också av Beijings flotta med pakistanska krigsfartyg i Sydkinesiska havet.

För den nya amerikanska administrationen är det absolut nödvändigt att Ukraina accepterar de amerikanska diktaten och för Ryssland att hitta en gynnsam fredslösning, även om detta sätter dem i skuld till Vita huset för de mottagna "gåvorna". Europa måste klara sig på egen hand, eftersom **USA måste spela sitt eget spel med Kina och detta innebär att man skär ner på, och/eller helt avslutar, utgifterna för att stödja någon annan, för att koncentrera alla sina ekonomiska och finansiella resurser på det primära militära målet: "hotet från öst"**.

Ursprungligen publicerad i Battaglia Comunista, Italiensk affilierad av IKT, 17 februari

fortsättning "Upprustningen"

Vår ståndpunkt

Borgarklassen försöker hela tiden mobilisera oss till försvar av demokratin, för friheten, för Ukraina, för fosterlandet. Men vad innebär det egentligen? Vi uppmanas att försvara den västliga kapitalismen mot den östliga kapitalismen. Vi skall försvara NATO mot Ryssland, d.v.s. en form av kapitalism mot en annan form av kapitalism och i slutändan uppmanas vi att försvara det Svenska fosterlandet med andra ord Wallenberg och Jimmy Åkesson. Staten och kapitalet.

Vi menar att vi måste basera oss på arbetarrörelsens traditionella position och på Zimmerwald-vänsterns position. D.v.s. att kapitalism betyder krig. Vi måste svara på det imperialistiska kriget med klasskrig. Krig är inneboende i det kapitalistiska systemet.

Den ekonomiska krisen leder till att de olika imperialistiska fraktionerna tvingas konfrontera varandra i kampen om minskande resurser, strategiska råvaror eller andra strategiska fördelar. Krig sker inte för att någon är ond (Putin eller Hitler) utan för att kapitalismen är ett ondskefullt system. Med andra ord - det är kapitalismens kris som producerar krig.

I denna historiskt mycket allvarliga situation måste genuina internationalister komma samman för att förankra ett verkligt alternativ i klassen och arbeta för att förena kampen mot dom åtstramningar som krigsförberedelser och krig leder till med kampen mot kriget själv. Därför stöder vi initiativet **No war but the class war (NWBCW)**. Om ni beredda att arbeta tillsammans med oss för denna politik ta kontakt med oss!

Kompass-gruppen

Klimatkatastrofen intensifieras

I januari gjordes det officiellt: 2024 var det varmaste året någonsin med en medeltemperatur på 15,10°C – 0,12°C högre än det tidigare rekordet som sattes 2023, och 1,55°C över förindustriella temperaturer. Den plötsliga temperatur-ökningen gör forskarna bekymrade; den globala genomsnittstemperaturen mäts utifrån ett 10-årigt medelvärde, och det är oklart om två på varandra följande rekordår är ett onormalt hopp eller början på en trend av accelererad global uppvärmning. 2024 sattes också ett nytt rekord gällande globala utsläpp av växthusgaser (GHG) med en ökning på 1,9% jämfört med det senaste rekordet som sattes 2023. Trots vädjanden från experter – vilka själva låter som en skiva som hakat upp sig – om att det nu är dags för ledare att agera, precis som de har upprepat i många, många år, så är en trend som vi kan vara säkra på är att inga betydande åtgärder kommer att vidtas. Vi kan vara säkra på detta eftersom det kapitalistiska systemet kräver ständig kapitalackumulation, vilket kräver ständig tillväxt, vilket i sin tur kräver ständig konsumtion av energi genom plundring av råvaror, vilket leder till ständig förstörelse av planeten.

Katastrofala konsekvenser

Förvärrade klimatförändringar innebär våldsammare väderförhållanden och mer frekventa naturkatastrofer. I Europa orsakade översvämningar mer än 337 dödsfall 2024. I Spanien var översvämningen bland de dödligaste i historien och orsakade 232 bekräftade dödsfall. Detta föregicks av varmare väder än vanligt, med uttorkad jord som inte kunde absorbera grundvatten, och rekordhöga temperaturer i Medelhavet, vilket ledde till ökad avdunstning och därmed kraftigare nederbörd. Samtidigt gjorde stigande havstemperaturer i Atlanten orkansäsongen 2024 till en av de mest destruktiva. Genom att sätta nytt rekord för ackumulerad energi, var det den första säsongen sedan 2019 och den åttonde sedan mätningarna började som innehöll flerfaldiga kategori 5-stormar (>157MpH ihållande vindhastighet). I processen har det krävts 401 liv och orsakat skador för 130 miljarder dollar, rankat som den tredje dödligaste säsongen i historien, efter 2005 och 2017. Skogsbränderna i Kalifornien 2024-2025, som i skrivande stund äntligen har bringats under kontroll men fortfarande pågår, har bränt ned över 40 000 hektar mark. Närmare 200 000 människor har tvingats evakueras och 29 har bekräftats döda, med många fortfarande saknade. Bränderna har orsakats av allt mer oberäkneliga vädermönster, med kraftigt växlande perioder av nederbörd följt av torka som får gräs och buskar att växa i stora mängder och sedan torka ut, vilket skapar enorma högar av bränsle för bränder. Liknande vädermönster orsakade översvämningar i Afghanistan och Pakistan 2024, dödade över 1 000 människor och fördrev ännu fler. Väderrekord slås allt oftare, fler människor dör och många fler är på flykt; 2023 fördrevs över 20 miljoner människor på grund av katastrofer och dessa siffror kommer bara att växa framöver.

Bara arbetarklassen kan stoppa klimatkatastrofen

Trots många internationella överenskommelser, globala mål, icke-statliga klimatkommissioner och netto-noll-förespråkande grupper som ligger på för att hålla utsläppen under 1,5°C före 2030 eller netto-noll till 2050, är det lite som kommer att förändras på allvar. De nuvarande klimatmålen som ställts upp av de enskilda länder som är parter i Parisavtalet som undertecknades 2016 skulle bara minska utsläppen med 2,6%jämfört med 2019 års nivåer (om ens de uppnås) – långt, långt under de 43% som krävs för att undvika att överskrida 1,5°C över förindustriella nivåer, och i många fall uppfylls de inte. Bland Trumps många inledande verkställande order när han återvände till Vita huset fanns att återigen dra USA ur Parisavtalet. Forskarnas vädjande faller för döva öron för våra härskare som ser världen, dess folk och dess natur som källor till att generera profit, fullt nöjda med att de har

rikedomar och medel för att åtminstone säkra sin personliga komfort och överlevnad om det värsta skulle hända. Det finns ingen inneboende konflikt mellan den mänskliga civilisationen och den naturliga världen; bara mellan det kapitalistiska samhället och en hållbar tillvaro. Det finns emellertid också en klasskonflikt: mellan arbetarklassen som exploateras för att producera mervärde och kapitalistklassen som måste jaga profit med en hänsynslös hängivenhet. Forskarnas vädjanden kan inte falla för döva för öron för den internationella arbetarklassen, som kommer att tvingas leva med dom drastiska konsekvenserna av klimatkatastrofen. Och det är endast den internationella arbetarklassen som har makten att krossa det globala kapitalets destruktiva regim, gripa samhällets tyglar och styra mänskligheten bort från klimat-apokalypsen. Miljarder arbetare delar samma kritiska position som skapare av världens rikedom, samma klasskamp och samma väg till frigörelse; om vi förenar oss över gränser, skapar självorganiserade organ för att samordna våra kamper och antar ett revolutionärt perspektiv bortom den kapitalistiska ramen, kommer detta att vara möjligt. Då kan vi bygga en ny värld, där produktionen inte är utformad för att producera vinst till varje pris på bekostnad av människor eller miljön, utan för att tillgodose behoven hos människor och världen i stort.

Ursprungligen publicerad i Aurora #70, bulletin från CWO, brittisk afflierad av IKT.

Internationalistiska Kommunistiska Tendensen står för:

Ett globalt samhälle där produktion sker utifrån behov och inte profit (och därmed är hållbart), där stat, nationsgränser och pengar har avskaffats, där kollektiv makt utövas genom klass-gemensamma organisationer så som arbetarråd. Detta måste innebära ett aktivt, dagligt deltagande av majoriteten med inriktning på allas gemensamma intressen. Först då kan världen bli av med kapitalistiska avkommor som fattigdom, hunger, förtryck och krig: vi kallar det kommunism men denna vision har ingenting gemensamt med den stalinistiska statskapitalismen och det gamla sovjetunionen.

För att nå dit arbetar vi för att skapa en internationell proletär politisk organisation: ett 'parti' i brist på ett bättre ord: inte som en väntande regering utan som en guide i kampen för en ny värld. Vi påstår oss inte på något sätt själva vara det partiet men vi siktar på att vara ett av de element som kommer att behöva komma samman för dettas bildande. I takt med att arbetarklassen mer och mer ställs inför konsekvenserna av sönderfallet av det kapitalistiska systemet kommer den behöva enas och konfrontera den kapitalistiska makten.

Vi konkurrerar inte med andra organisationer men strävar efter att enas kring ett tydligt överenskommet politiskt program för att bereda vägen för majoriteten av världens befolkning, jordens expoaterade, för att störta det kapitalistiska systemet och dess blodiga imperialistiska aptit.